

Κυριακή 26η Ἀπριλίου 2026

Κυριακή τῶν Μυροφόρων.

(Μρ. 15, 43 – 16, 8).

«κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ» (Μρ. 15, 46).

Μέσα στήν ἀναφαίρετα χαρούμενη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀνάστασης ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔβαλε σήμερα ν' ἀκούσουμε μία περικοπή γεμάτη ἀπό ἀπίστευτες συναισθηματικές διακυμάνσεις. Μᾶς παρουσιάζει τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ, πού γίνεται μέ συγκίνηση καί πόνο, ἀλλά μᾶς παρουσιάζει καί τήν Ἀνάστασή Του, πού καταμαρτυρεῖται ἀπό τόν λευκοφορεμένο Ἄγγελο στίς μυροφόρες. Ἔτσι ἀπό τή θλίψη περνᾶμε στήν ἀπορία. Ἀπό τήν ἀπορία περνᾶμε στήν ἐκπληξη. Ἀπό τήν ἐκπληξη βιώνουμε τή χαρά. Εἶναι πολύ συγκινητικό, ὅμως,

τό γεγονός ότι ο κρυφός μαθητής του Ἰησοῦ, ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία, ζητάει τόν νεκρό Ἐσταυρωμένο ἀπό τόν Πιλάτο και, ἀφοῦ Τόν φροντίζει σύμφωνα μέ τά νεκρικά ἔθιμα, «κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ».

Αὐτή ἡ πράξη σηματοδοτεῖ τήν ὑπέρτατη καί ἄκρα ταπείνωση τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι καί ἡ κορυφαία ἐνέργεια τοῦ θριάμβου πού θά ἐπιφέρει ὁ Θεάνθρωπος ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ὁ Ἰωσήφ εἶναι ἀπό τά πιά ἐπιφανῆ μέλη τῆς κοινωνίας. Εἶναι διακεκριμένος βουλευτής. Παρακολούθησε τήν πορεία τοῦ Ἰησοῦ καί ἔγινε κρυφός μαθητής Του. Μετά τή θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, μέ ἐσωτερικό σπαραγμό παραλαμβάνει τό ἄψυχο σῶμα τοῦ Κυρίου, γιά νά τό φροντίσει, ὅπως θεωροῦσε ὅτι ἦταν τό καθῆκον του. Ὁ σεβασμός πρός τό πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου δέν τελείωσε μέ τόν θάνατο. Τό πρόσωπο ἑνός ἀγαπημένου δέν

χάνεται μέ τόν θάνατο. Τά συναισθήματα δέν αλλάζουν μέ τήν ἀπώλεια τοῦ προσώπου. Ὅταν ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος σημειώνει πώς «κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ», δείχνει τόν ἀπέραντο σεβασμό πρὸς τόν θανόντα. Ἡ ταφική φροντίδα δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα καθῆκον. Εἶναι μιά ὁμορφη πράξη ἀγάπης. Τό ἀγαπημένο πρόσωπο παραμένει ἀγαπημένο καί μετὰ τόν θάνατό του. Ἡ ἀγάπη μεριμνάει γιά τή φροντίδα τοῦ νεκροῦ σώματος, διότι ὁ ἴδιος ὁ κοιμημένος δέν μπορεῖ νά φροντίσει τόν ἑαυτό του. Τό λείψανο τοῦ ἀνθρώπου πού ἔφυγε ἀπό κοντά μας δέν εἶναι ἓνα σκουπίδι. Δέν εἶναι ἓνα βάρος, ἀπό τό ὁποῖο πρέπει νά ἀπαλλαγοῦμε. Καλούμαστε νά φροντίσουμε τό νεκρό σῶμα μέ στοργή, μέ ἀλτρουισμό, μέ σεβασμό. Καλούμαστε νά συμπεριφερθοῦμε στό νεκρό σῶμα μέ ἱεροπρέπεια, διότι μέσα σ' αὐτό κατοίκησε τό Ἅγιο Πνεῦμα. Μέσα στό

σῶμα, πού πλέον δέν ἀναπνέει, κάποτε ζοῦσε καί κινιόταν μία ἀθάνατη ψυχή. Αὐτή ἡ ψυχή δέν πέθανε. Βλέπει τό σῶμα μέσα στό ὁποῖο κατοίκησε καί στεναχωριέται, ὅταν ἐμεῖς τό μεταχειριζόμαστε χωρίς σεβασμό. Στό σῶμα τοῦ νεκροῦ πρέπει νά συμπεριφερθοῦμε ὅπως στά σώματα τῶν ζωντανῶν. Εἶναι ἀπαραίτητο νά τό περιβάλλουμε μέ ἀγάπη καί νά τό τακτοποιήσουμε μέ τόν καλύτερο τρόπο. Ὅπως ἕναν ζωντανό δέν θά τόν καίγαμε, ἀκόμη καί ἂν ἦταν πολύ ἐνοχλητικός, ἔτσι καί τό ἄψυχο σῶμα δέν μπορούμε νά τό παραδώσουμε στή φωτιά, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τή μελλοντική φροντίδα του, ἐπειδὴ ἐνδεχομένως αὐτό εἶναι ἐνοχλητικό γιά μᾶς. Τό σῶμα δέν εἶναι ἕνα σκουπίδι, πού πρέπει νά πάψει νά πιάνει χῶρο στόν πλανήτη. Δέν εἶναι ἕνα βάρος, γιά νά τό κάνουμε στάχτη καί νά μήν τό ξαναφροντίσουμε ποτέ. Μιά τέτοια ἀντίληψη δείχνει

ἔλλειψη ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπο. Δείχνει ἔλλειψη σεβασμοῦ γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα, τό ὁποῖο, ἀκόμη καί νεκρό, παραμένει ἓνα θαῦμα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Τά λείψανα τῶν νεκρῶν εἶναι τά ἀπομεινάρια τῆς παρουσίας τους στή γῆ. Εἶναι οἱ ἀποδείξεις καί τά ἀποτυπώματα τοῦ περάσματος τους ἀπό τόν χρόνο. Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ἐξαφανίζει καί νά κονιορτοποιεῖ τούς νεκρούς. Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά μετατρέπει σέ στάχτες αὐτό πού ὁ Θεός τό ἔπλασε μέ ἄπειρη σοφία. Ἡ ἀπαξίωση καί ἡ διαγραφή τῶν νεκρῶν, ἡ ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων τους καί ὁ σκορπισμός τῆς στάχτης τους στόν ἀέρα εἶναι ἡ ἐσχάτη βαρβαρότητα. Εἶναι μιά ἐπιστροφή στόν πρωτογονισμό, τότε πού ὁ ἄνθρωπος δέν εἶχε καμία ἀξία οὔτε ὅταν ζοῦσε οὔτε ὅταν πέθαινε. Ἐάν ζητοῦμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό νεκρό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί δέν

ἐπιθυμοῦμε τή μακρόχρονη φροντίδα του, τότε σημαίνει ὅτι ποτέ δέν ἀγαπήσαμε τόν ἄνθρωπο. Ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία, ὅμως, ἐπειδὴ ἀγάπησε ἀπέραντα τόν Ἰησοῦ, «κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ».

Μέ τήν πράξη τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ὁ Ἰωσήφ θεολογεῖ καί κηρύττει τήν ἀλήθεια τῆς θεϊκῆς παντοδυναμίας. Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ σηματοδοτεῖ τή διάλυση τοῦ Ἄδῃ. Τή στιγμή πού ὁ Ἰωσήφ «κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ», ὁ Πλάστης καί Δημιουργός τοῦ παντός κατεβαίνει στά βασίλεια τοῦ Ἄδῃ. Κατέρχεται ἐκεῖ πού ζοῦν οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων ἀνθρώπων ἀπό τήν ἔναρξη τῆς δημιουργίας. Μέ τήν κάθοδό Του αὕτη ὁ Ἄδης συντρίβεται. Μέσα στή σκοτεινή του αὐτοκρατορία κατεβαίνει ὁ Παντοκράτορας Ἀρχηγός τῆς ζωῆς. Στόν μακάβριο θρόνο του κάθεται ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἡ αἰτία κάθε ὑπαρξῆς. Αὕτη τήν παρου-

σία ὁ Ἄδης δέν τήν ἀντέχει. Μέ τό Ἀρχέγονο Φῶς τῆς Θεότητας διαλύεται ἡ ἐξουσία του καί κατακερματίζεται τό βασίλειό του. Δέν μπορεῖ πλέον νά ἐγκλωβίζει στά σπλάχνα του τούς ἀνθρώπους. Ὁ Ἄδης μετατρέπεται σέ σύ-ντομο χῶρο φιλοξενίας τῶν νεκρῶν μέχρι τήν ἡμέρα τῆς κοινῆς τῶν πάντων Ἀνάστασης. Ὁ ἐνταφιασμός τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ ἀπαρχή τῆς παγκόσμιας πανανθρώπινης χαρᾶς. Μιά χαρά πού βασίζεται στό ὅτι πλέον ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ θανάτου, ὁ Ἄδης δέν εἶναι ἡ παγκόσμια φυλακή τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ εἶναι χαρά καί πανηγύρι, διότι ξεκινάει μέσ’ ἀπό τήν ταφή αὐτή ἡ ἀληθινή καί ἀτελείωτη ζωή γιά ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία «κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ». Ἡ κατάθεση τοῦ νεκροῦ Ἰησοῦ στόν τάφο ἐν τέλει εἶναι ἡ προϋπόθεση

για τήν απόδειξη τῆς Ἀνάστασης. Χωρίς τήν ταφή στόν Τάφο δέν θά μπορούσε νά αποδειχθεῖ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὁ ἄδειος Τάφος εἶναι ἡ παγκόσμια καί διαχρονική απόδειξη τῆς θεότητας τοῦ Ἰησοῦ. Ὅλοι οἱ σοφοί καί ξεχωριστοί ἄνθρωποι, πού λατρεύτηκαν στό πέρασμα τοῦ χρόνου, κατοικοῦν στούς τάφους τους. Ὁ μόνος πού ἄδειασε τόν Τάφο Του εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Τό Κενό Μνημεῖο τοῦ Κυρίου μᾶς κάνει νά γονατίζουμε μπροστά Του καί νά προσκυνοῦμε τό ἀπέραντο μεγαλεῖο καί τήν ἀπροσμέτρητη παντοδυναμία Του.

Σέ μία ἐποχή ἀποπροσανατολισμοῦ καί σύγχυσης, σ' ἕναν κόσμο γεμάτο μοναξιά καί ἀδιαφορία, τό μόνο πρόσωπο στό ὁποῖο μπορούμε νά καταφεύγουμε καί νά στηριζόμαστε εἶναι ὁ Νικητής τοῦ θανάτου Ἰησοῦς. Μέ τή δική Του Ἀνάσταση ἡ ζωή μας παίρνει

νόημα. Ἡ δική Του δύναμη γίνεται δύναμή μας καί ὁ θρίαμβός Του δικός μας θρίαμβος. Στό δικό Του πρόσωπο ἡ ἐλπίδα μας σαρκώνεται, ὁ ἀγώνας μας δικαιώνεται καί ἡ αἰωνιότητα γίνεται ἀληθινή ἐμπειρία ἀπό τώρα. Μακάρι μ' αὐτή τή χαρά τῆς Ἀνάστασης νά πορευόμαστε γιά πάντα, γιατί αὐτή ἡ χαρά μᾶς δόθηκε ὡς δῶρο καί μᾶς ἀξίζει. Ἀμήν.